

כן, אני יודעת שיש כלים בכיור, מיילים להשיב וערמות של כביסה לקפל. הכל ידוע ומובן, אבל שום דבר לא יצליח להרים אותי עכשיו מהספה שאני מרוחה עליה. אני שוקעת בפוסט של עינת בקבוצה של החברות, היא שוב מתלוננת על הבעל. אני מנסה להבין האם זה פוסט מצחיק או שאני צריכה לגייס איזו אמפתיה, וברגע אחד מניחה את הטלפון לידי ומעיפה מבט לעבר הטלוויזיה. ואז לעבר העציץ לידה. זו הפעם השביעית שאני מכניסה הבייתה עציץ, בכל פעם אני מתמלאת תקווה שהפעם אני אצליח לשמור אותו בחיים, אבל כנראה שהשקתי אותו יותר מדי והוא ספק גוסס ספק מת.

עברו שלושה ימים מאז ששלחתי את כתב היד לתמר, ונשאר עוד 18 ימים עד שניפגש והיא תיתן לי את גזר הדין לגביו. טוב, אולי גזר דין זה תיאור קשוח מדי, אבל מבחינתי יש שתי אפשרויות: או שהיא תגיד שזה הדבר הכי טוב שהיא קראה מאז המצאת הקונספט של הספרים, או שהיא תגיד שזה מחפיר, מחריד, מזעזע, ושאני צריכה להתבייש. אין באמצע, אף פעם לא היה לי אמצע. אמא שלי תמיד אומרת שבגלל זה עדיין אין לי בעל, "את תמיד בקצוות".

אני מרימה את הטלפון ובצורה חצי אוטומטית שולחת אצבע לרפרש את הפיד, רק כדי לראות איך הפוסט של עינת נעלם ובמקומו מופיע פוסט של איזו מישהי זרה ששואלת מה אפשר לעשות עם חצילים. אני זורקת את הטלפון על הספה רק בשביל לקום להרים אותו אחרי שתי שניות. על מי אני עובדת, אני לא יכולה להתמודד עם הריק הזה שנוצר בחיים שלי מאז שכתב היד נשלח לתמר. "תעסיקי את עצמך", היא אמרה לי. גם מאמן הכושר שלי אמר לי בדיוק אותו דבר לפני יומיים, כשעוד הייתי חצי מאוזנת. "אני מטפסת על הקירות", אני כותבת לה במהירות וגם מוחקת באותה מהירות. אני לא באמת יכולה לשלוח לה את זה, מה היא תעשה עם המידע הזה בכלל. ויותר חמור: מה היא תחשוב עלי בכלל.

אני מוצאת בוואטסאפ את ללי וכותבת לה את מה שלא יכולתי לשלוח לתמר. "אוי מותק", היא עונה מיד. "אולי תראי את הסרט החדש הזה בנטפליקס? נו עם החתיך ההוא?"

אני מכבה את המסך בתסכול. מה יעזור לי סרט עכשיו, אני בקושי מצליחה לסיים לקרוא פוסט בפייסבוק מרוב שאני חסרת מנוחה. וללי בכלל לא מבינה, אני לא בטוחה שיש בכלל מישהו שמבין.

הדפיקה שנשמעת בדלת מפתיעה אותי ואני תוהה מי זה יכול להיות. בדרך לדלת אני נעצרת מול המראה הגדולה שבכניסה ומביטה בעצמי: חולצת סוף מסלול בצבע אפור דהוי, עם כתם של רוטב עגבניות מהפסטה של הצהריים. הייתה תקופה שרציתי לשרוף את החולצה הזו, אולי כדי לנקות באסף על זה שנפרד ממני, ובסוף החלטתי שהנקמה הכי טובה תהיה להמשיך ללבוש אותה לנצח כבגד בית שסופג את כל הכתמים והרטבים. כשהוא שאל אותי אם החולצה נשארה אצלי במקרה עניתי בתמימות שלא ראיתי אותה, לעצמי סיפרתי שזה לא לגמרי שקר כי היא בכביסה אז לא ראיתי אותה כבר לפחות כמה שעות. המכנסיים הקצרים שלגופי לא מוכתמים, באופן מפתיע. אני קולטת בזווית הפה נקודה קטנה של רוטב אדום שהתייבש וממהרת להרטיב אותה עם הלשון ולמרוח אותה עם היד.

הדפיקות נשמעות שוב ואני ממהרת לדלת ופותחת אותה. מולי עומדים גבר חלומתי ואישתו, שאם הייתי מתעניינת בנשים אני בטוחה שהיא הייתה הסגנון שלי. השיער המתולתל שלה אסוף לקוקו גבוה ומוחזק צמוד לראש עם קשת קטיפה סגולה, מעל לעפעפיה איילנר שחור שמשורטט בצורה מדויקת, כזו שבחיים לא הצלחתי לשרטט בעצמי, והיא לובשת אוברול ג'ינס וגופיה לבנה. והוא, כל כך יפה ומסותת, עם השיער הגלי שמכסה רק במעט את המצח שלו, והגומה הזו שהקדשתי חודשים ארוכים רק לה. "מה?" אני מתבלבלת, "מה אתם עושים כאן?"

אביתר מביט ברונה ומחזיר את המבט אלי.
"ככה מקבלים אורחים?" אביתר שואל בהרמת גבה.
אני מסתכלת אחורה אל תוך הדירה ואז בחזרה אל אביתר ורונה.
"אתם רוצים להיכנס?"

"חשבתי שלא תציעי," רונה אומרת ונדחפת ביני ובין משקוף הדלת, מתקדמת לתוך הדירה. בכל מצב רגיל הייתי כנראה מוטרדת מכך שהמטבח מבולגן, שיש ערמת ניירות על השולחן ושהנעליים שלי זרוקות באמצע הסלון, אבל כרגע מה שמטריד אותי זה שאביתר ורונה, עליהם כתבתי את סיפור האהבה, אביתר ורונה שהמצאתי בראש שלי – כרגע ממש פה. רונה כבר בסלון ואביתר ניצב מולי עם חיוך דבילי.

"אפשר?" הוא מחווה בידו ואני זז הצידה, מאפשרת לו להיכנס. כשהוא עובר לידי אני מריחה את הריח שלו, שילוב של אוקיינוס וסדינים לבנים. אני סוגרת אחריו את הדלת ותוהה האם אני חולמת. או הוזה. או שאולי זהו, התחרפנתי, ממש כמו הבת של השכנה של אמא, היא סיפרה שהיא "איבדה את זה לגמרי" אחרי שחזרה מהודו. אני הולכת לסלון ומוצאת את שניהם יושבים על הספה, רונה אוחזת בטלפון שלי ואביתר טופח על הספה ומסמן לי לבוא לשבת לידו. אני מתקדמת בדממה ומתיישבת.

"אני לא מבינה," אני ממלמלת.

"מה את לא מבינה?" רונה זורקת מבלי להרים את הראש מהטלפון שלי.

"איך זה שאתם פה. אתם לא אמיתיים."

"אם אנחנו לא אמיתיים איך אנחנו פה?" רונה אומרת בעצבנות, עדיין עם הראש בטלפון.

קראתי פעם באינטרנט שהדרך הכי טובה לדעת אם אני בתוך חלום זה להסתכל על השעון ולראות האם הזמן מתקדם בצורה רגילה. אני מסתכלת על שעון היד, השעה שלוש וחצי. אני בוהה במחוגים זזים בקצב הקבוע שלהם, קצת מקווה שפתאום הם יזוזו מהר יותר ויהיה לי הסבר לכל מה שקורה פה בסלון שלי. הם זזים ממש רגיל והלב שלי מתחיל לפעום מהר יותר.

"אני המצאתי אתכם!" אני זועקת ומסתכלת עמוק לתוך עיני התכלת של אביתר.

אביתר שולח לי חיוך ומניח את ידו על הירך שלי, ואני מרגישה זרם של צמרמורת שמגיח משם ומתפשט לכל הגוף שלי. כבר שנתיים וחצי שאני כותבת את הספר הזה, שנתיים שלמות שאביתר ורונה בתוך הראש שלי, שנתיים שלמות שאני קמה בבוקר אביתר והולכת לישון אביתר, וברגע זה ממש ידו על הירך שלי, הוא נוגע בי. כן, היו ימים שפינטזתי שהוא אמיתי, שהוא בוחר בי להיות שלו, שאנחנו מתחתנים ואמא שלי סוף סוף יורדת לי מהגב. בכל דייט עם מישהו מטינדר אני מחפשת למצוא משהו מאביתר-העיניים התכולות, הקמט הזה בזווית העין כשהוא מחייך, הגומה הקטנה שבולטת בלחי ימין כשהוא מחייך, הזרועות החסונות-אבל-לא-יותר-מדי האלו, הידיים הארוכות האלו שעוטפות אותי, כלומר את רונה, בסיפור שלי. השנינות שלו, הוא הרי תמיד יודע להגיד את הדבר הנכון בזמן הנכון, והרגישות שלו. והוריד הזה בצוואר.

"איך הגעת לפה?"

"במונית," הוא עונה בקלילות ונראה משועשע.

"מאיפה?" אני חוקרת.

"משדה התעופה."

"למה אתה משחק איתה," רונה זורקת לעברנו, "מאמי, באנו מברצלונה. שם השארת אותנו לא?"

"אני צריכה מים." הגרון שלי יבש ורעד עובר לי בגב.

"אני אביא לך," רונה אומרת וסוף סוף מניחה את הטלפון שלי על השולחן, קמה וניגשת למטבח. היד שלי אביתר עדיין עלי, אני מתמקדת בחום שלה, אני לא מדמיינת את זה, החום שלה אמיתי ומורגש. אני שומעת ארון נפתח במטבח ואז נסגר, את זרם המים שיוצא מהברז, ואז מפסיק. רונה חוזרת ומגישה לי את כוס המים. אני לוגמת ממי הברז ונזכרת למה אני שונאת מי ברז. המקום היחיד שבו טעמתי מי ברז

שהיו נסבלים היה ניו יורק, וגם שם לקח לי מלא זמן בכלל לנסות לטעום. אני מניחה את הכוס על השולחן וחוזרת להסתכל בשעון היד. הכל עדיין נראה נורמלי אבל אביתר ורונה עדיין פה.

"אוקי, אז נניח שזה הגיוני כל זה," אני אומרת בשקט, "למה באתם לפה?"
"תראי," אומר אביתר ומושך את ידו ממני, "בדרך כלל דמויות לא מבקרות את מי שכתב אותן. זה לא מקובל כל כך. אבל אני הרגשתי, ורונה הסכימה איתי, שמשוהו לא טוב עובר עלייך מאז שהעברת את כתב היד לתמר."

"אתה מכיר את תמר?" אני שואלת בתימהון.

"נו בטח, כולם מכירים אותה. היא בברנד'ה."

"אוקי, תמשיך בבקשה."

"השארת אותנו בברצלונה, ושלא תביני לא נכון, אנחנו ממש מודים לך על זה."

"ממש מודים לך על זה," רונה חוזרת על דבריו.

"אני חושב, כלומר אנחנו חושבים, שלא סיימת את הסיפור כמו שצריך," הוא מאט את קצב הדיבור כאילו כדי לראות איך אני אגיב לזה.

"עבדתי על זה ממש הרבה," אני מסננת.

"ברור ברור," אביתר אומר במהירות, "אני מצטער, לא התכוונתי לפגוע. אני יודעת שעבדת על זה הרבה והשקעת המון זמן ומחשבה, וגם כל התפנית הזו בעלילה עם המאפיה הספרדית? וואו, אסיה, התעלית על עצמך ממש."

"תודה," אני משחררת חיוך.

"פשוט סיימת את זה בכך שרונה ואני ביחד באחווה הזו שלנו, ואנחנו ממש מודים לך על זה, זו אחלה אחווה, בחיים לא הייתי מדמיין לגור בכזה מקום, ועוד עם רונה המהממת," הוא שולח מבט אוהב אליה, והיא מחזירה לו מבט אוהב בחזרה, "פשוט, איך אני אגיד את זה," הוא משתהה.

"פשוט תגיד."

"די, אביתר," רונה מתפרצת, "אתה יודע שאני מתה עליך אבל אתה הולך סחור סחור. תגיד את זה כבר. אני לא אגיד את זה בשבילך."

אני מסתכלת על שניהם, מעולם לא הרגשתי כל כך מבולבלת.

"אסיה," אביתר אומר כמעט בלחשיה.

"כן?"

"אני גיי."

"מה?"

"כן, אני גיי. שנתיים ניסיתי לרמוז לך, אבל כשאני חושב על זה זו הייתה טעות שלי, אני לא מאשים אותך לרגע," הוא אומר ומחזיר את היד שלו, הפעם לברך שלי, "זה אני שהייתי צריך להיות כנה ולהגיד לך מההתחלה."

"אומרים כן," מסננת רונה.

"כנה, כן, מה זה משנה," הוא עונה בגלגול עיניים. "הייתי יכול לשמור את זה בפנים ולחיות חיים שלמים עם רונה באחווה, הייתי יכול לנהל רומנים עם ספרדים מזדמנים ואולי הייתי מוצא בן זוג – אבל זה אומר שהייתי חי בשקר. ואני יודע שלא היית רוצה שאחיה ככה, אני יודע שאת אוהבת אותי."

"ברור, ברור שלא," אני אומרת באיטיות, מנסה לעכל את כל הדבר הזה שקורה פה סביבי.

"וואי, איזו הקלה זו," אביתר לוקח נשימה עמוקה ומשחרר מלא אוויר מהפה. "אז סיכמנו? תכניסי את זה לעלילה? תסדרי אותי עם איזה אלחנדרו נחמד כזה?" הוא קורץ.

"תקשיב, אביתר, אני ממש מבולבלת. אני לא יודעת מה להגיד לך. כבר שלחתי לתמר את כתב היד, אין לי מושג מה לכתוב, איך לכתוב, מה, ממש לעשות פרק של יציאה מהארון? ומה רונה תגיד? איך זה ישפיע עליה? ומה זה אומר על כל העלילה שכתבתי עד עכשיו? אני ממש לא יודעת לאן לקחת את זה."

"אני ממש בסדר עם זה," רונה אומרת בנימה משועממת ומתעסקת עם הציפורניים שלה.

"את רואה? היא ממש בסדר עם זה."
"גם אני בסדר עם זה, אבל אתה יודע, חבל שלא אמרת לי את זה לפני שנתיים, לפני שהשקעתי שנתיים מחיי על כתיבת סיפור אהבה בין גבר ואישה."
"תגיד לה שהיא צודקת," רונה לוחשת לו כאילו שאני לא מטר ממנה ושומעת הכל.
"אוף אני מה-זה מצטער. את צודקת, באמת הייתי צריך להגיד את זה ממזמן."
אני מתחילה להרגיש את כאב הראש מזדחל לכיוון המצח שלי, והמחשבות מתרוצצות בטרפת שאני לא מצליחה להכיל.
"טוב אז מה עכשיו?"
אביתר ורונה מסתכלים אחד על השני.
"אנחנו נלך," רונה אומרת ברוך, ומחזירה תלתל שברח אל מאחורי האוזן שלה.
אני שולחת מבט אבוד לאביתר.
"כן, זה רעיון טוב," הוא אומר. "אנחנו נחזור לברצלונה וניתן לך זמן להרהר בזה."
אני קמה כשהם קמים, הולכת לפניהם לכיוון הדלת. כשאני מגיעה לדלת אני מסתובבת אליהם.
"באמת? באמת-באמת?"
אביתר רוכן אלי לחיבוק ומוחץ אותי אליו. אני שוב מריחה את ריח האוקיינוס והסדינים הלבנים, אפילו יותר חזק ממקודם. כשהוא מתנתק מהחיבוק אני מסתובבת ופותחת את הדלת לרווחה. אביתר מתקדם ויוצא, רונה מתקרבת אלי ומדביקה לי נשיקה בלחי.
"סומכת עלייך," היא אומרת בחיוך. "תדאגי גם לי, סבבה? אולי לאלחנדרו יש חבר."
היא יוצאת ואני צופה בשניהם יורדים במדרגות ונעלמים.
אני סוגרת אחרי את הדלת, חוזרת לסלון ומתיישבת בכבדות על הספה, בדיוק במקום שבו אביתר ישב. הספה עדיין חמה שם. אני נזכרת בטלפון שלי ולוקחת אותו מהשולחן. 15 התראות אדומות בפייסבוק, כמה לייקים, כמה לבבות, מישהי הגיבה לי בקבוצה של החברות, והפוסט של עינת שוב מופיע לי בראש הפיד. אני נזכרת שהתלבטתי אם לצחוק או להביע אמפתיה ורואה שבינתיים רוב התגובות הן צוחקות ומחליטה לזרום עם זה, מסמנת אימוג'י צוחק וממשיכה לגלול בפיד.
מי הם חושבים שהם, אני מתמרמרת ביני לבין עצמי, ככה לבוא אלי ולהפיל עלי את זה. שינסו הם להקדיש שנתיים לכתיבת כתב יד, כשכל שבועיים אמא שלהם מתקשרת ושואלת בפולנית מה קורה עם החיים שלהם ואולי שימצאו משהו אמיתי לעשות בחיים. אני זועמת, אבל אני גם לא יכולה לשאת את המחשבה שבגללי מישהו יישאר בארון. אני מניחה שאני יכולה להמשיך את קו העלילה ולהוסיף את אלחנדרו. הוא יכול להיות סטודנט להנדסה, לא, לרפואה. או לעיצוב. או שהוא צייר.